

ler, der ganske vist særlig have Hensyn til Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, idet der siges, at Begyndelsesforretningen skal finde Sted feneft næste Søndag, men fra denne almindelige Regel er der jo i § 12 gjort Undtagelser. Begyndelsesforretningen skal nemlig ikke foretages, for det Første, naar det allerede ved Anmeldelsen oplyses, at offentlig Skiftebehandling ikke skal finde Sted, og for det Andet, som det siges i andet Stykke af Paragrafen, naar Betingelserne for, at den længstlevende Ægtefælle kan henfælde i uskiftet Bo, eller for, at Arvingerne kunne tiltræde Boet uden det Offentliges Mellemkomst, vel ikke strax ved Anmeldelsen ere tilstede, men det dog kan forudses, at de inden kort Tid ville kunne opfyldes. Naar man nu vil drage frem for sin Tanke, i hvilke Tilfælde en saadan Henfalden i uskiftet Bo kan finde Sted, og i hvilke Tilfælde Arvingerne kunne tiltræde Boet uden det Offentliges Mellemkomst, saa tror jeg, man vil komme til at erkende, at Reglen, saaledes som den her gives, paa ingen Maade udsætter de Paagjældende for, at der ligeoverfor dem skal ske ubillige eller inhumane Indgreb. De Tilfælde, som det ærede Medlem havde for Die, ere jo navnlig saadanne, hvor der er en efterlevende Ægtefælle; men hvor der er en efterlevende Ægtefælle, har denne dels i mange Tilfælde i Følge Loven en ligefrem Ret til at fælde i uskiftet Bo, dels en i Loven hjemlet let Afgang hertil, saaledes at Bestemmelsen i § 12 netop vil medføre, at Familien i de Tilfælde, som den ærede Landstingsmand havde for Die, ikke vil være udsat for at blive frænklet i sine Følelser ved altsor hurtig Indskriden fra Skifterettens Side. — End § 29 angaar, blev det af et andet æret Medlem af Thinget bemærket, at det forekom ham, at Staten burde yde en Garanti ogsaa for den Infassator, som Paragrafen bestemmer skal antages i Boer, ligesaa vel som der efter hans Formening paahvilede eller burde paahvile Staten en Garanti ligeoverfor de Midler, som gives i Skifterettens Værg. I denne Henseende maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at § 29 jo netop er fremgaaet af den Erkendelse, at det vilde være rigtigt at bringe Opbevarelsen af disse Midler i Personers Værg, som ikke bestikkes af Staten, men som bestikkes efter de paagjældende Interesserebes egen Villie. Ere de Vedkommende enige om, hvem der skal bestikkes til Infassator, siges der jo i § 29, at saa bør denne benyttes. Det er kun, hvor der er Uenighed tilstede, at Skifteretten træder til og afgjør Sagen; thi en Afgjørelse maa jo finde Sted. Ogsaa forordner Bestemmelsen jo tillige, at der skal stilles behørig Sikkerhed. Men netop naar der saaledes aabnes Afgang for de Paagjældende til at kunne gjøre behørig Indflydelse gjældende, og naar der ved Lovforlaget gives Bestemmelser for at tilveiebringe en Sikkerhed, som det nu maa erkendes ikke er tilstede, saa forekommer det mig, at der er mindre Grund, ja

jeg tager ikke i Betænkning at udtale som min Mening, at der slet ingen Grund for Staten er til at træde til med et subsidiært Garantianvar. — Endelig skal jeg, hvad enkelte Paragrafer angaar, sige nogle Ord med Hensyn til § 74. Det forekommer mig, at der med Hensyn til denne Paragraf er kommet forskjellige Anskuelse til Orde. Der er ærede Medlemmer, som have været meget vel fornøiede med den, og der er andre, som have set hen til den med nogen Misnøie. Denne forskjellige Betragtningssmaaede viser sig særlig med Hensyn til det Punkt, som fornemmelig er blevet fremdraget, den Maade, sigter jeg til, hvorpaa det skal afgjøres, om Boet kan gaa over til videre Behandling af Arvingerne selv. Man har fra to Sider anket over, at det var til Skifterettens Skjøn, hvorpaa det beroede, om Boet kom til at gaa over til privat Behandling; fra to Sider, siger jeg, har man anket derover, men det er let at se, at disse Anker hvile paa en helt forskjellig Opfattelse, paa en helt forskjellig Grundbetragtning. Det ærede Medlem, som først fremhævede dette Punkt, det 4de Medlem for 10de Kreds (Schøler), havde inod denne Bestemmelse, fordi han frygtede for, at man derved ikke i alle de Tilfælde, hvor det maatte anses for ønskeligt, skulle faae privat Arvedeling, hvorimod Grundtanken i den Anke, som blev fremsat af den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kreds, var en ganske anden, idet han nemlig i det Hele er inod den Afgang, som § 74 aabner til, at Boer kunne gaa over til saadan privat Arvedeling. Man undgaar ganske vist enhver Vilkaarlighed ved at give en bestemt Regel, der gaar i en af de to modsatte Retninger; man undgaar Vilkaarlighed, dersom man vilde sige med det ærede 4de Medlem for 10de Kreds, at Skifteretten skal lade Boet gaa til privat Arvedeling under de nærmere Betingelser, som ere fremsatte i § 74, og man opnaar ogsaa at undgaa det vilkaarlige Skjøn, naar man med det ærede 2det Medlem for 11te Kreds siger, at der ikke maa finde nogen saadan Overgang Sted, men Spørgsmaalet er, om man ikke ved at gaa en af disse to Veie vil tabe et Gode, og om ikke netop derfor det Rette er at gaa den Mellemvei, som er antydnet i § 74. Jeg vil finde Medhold hos det ærede 4de Medlem for 10de Kreds, naar jeg vil udtale mig inod den Udvei, som blev anvist af det ærede 2det Medlem af 11te Kreds, og han vil være enig med mig i, at § 74 ikke tør forandres i den Retning, at man afstærer Agangen til at faae de omhandlede Boer overgivne til privat Arvedeling, men jeg vil finde Medhold hos det ærede 2det Medlem for 11te Kreds, naar jeg ligeoverfor det ærede 4de Medlem for 10de Kreds udtaler, at jeg ikke tror, det vil lade sig gjøre at stille Forholdet saa frit, som det vil blive, naar man forandrer Ordet „kan“ i tredje Linie af § 74 til „skal“, hvilket jo kortelig vil udtrykke den ærede Landstingsmands Tanke.